

ÚLTIMA HORA

ARA QUE TINC QUINZE

Ara que les coses van bé i la tranquil·litat banya dolçament als ciutadans de Catalunya. Ara que el Covid s'ha perdut en la infinitat de la corba ascendent, ara que la política parlamentària llisca suau i plàcida entre presons, exilis i vicepresidències... un compatriota, en despertar en el seu despatx oficial, ha tingut una brillant idea: CATALUNYA NECESSITA UNA AGÈNCIA ESPACIAL.

Sí senyor! Una pensada genial! Aquest compatriota encara té força no té l'ànima morta i es sent bullir la sang. Com hauria de ser en tots els catalans dignes d'ostentar aquest origen.

La jugada és clara, i brillant. S'aprofita el desori espanyol i remates l'orgull castís

amb l'anuncia de que els catalanes un dia d'aquests aniran a la lluna, retalles algunes partides d'educació (total les escoles estan tancades) i de sanitat perquè la gent mora de tota manera, deixes de pagar ajuts i Ertos, barreges al gasoil els ossos dels que s'estan morint de gana, i amunt amb el coet.

Com sempre, la gent extraordinària

treballa en l'anonimat i no es sap el nom del gran pensador. Una llàstima, perquè sincerament, a nosaltres ens agradaria conèixer aquest tio i enlloc de a la lluna, enviar-lo a la merda.

(ve de la pàgina 4)

Hi ha poques possibilitats de saber més coses abans que plogui. Diu el Miró. Per desgràcia...! diu el Soutine que es sorprèn que el Picasso i el Tàpies no critiquin la seva sortida. No tenim gran cosa més a dir de totes maneres. Afegeix el Kandinski. No hem estudiat a la facultat d'Economia!

D'aquí no se'n va ningú fins que no prenguem una decisió! La Kahlo, amb veu prima però ferma continua. Ja sé que l'he cagada, ja sé que no en sé prou, ja sé que per ara la residència pels yayos lluitadors no es farà. Però s'ha d'esborrar tot rastre de les nostres manipulacions sinó serà el CNI i el FBI qui ens buscaran!

Fem una donació a l'església, diu el Soutine. Què, què, què... s'exclama el Tàpies. *Con la Iglesia hemos topado*, diu el Miró. El Picasso que fins ara s'ha reprimat de fumar encén una cigarreta i xucla el fum amb fruïció. Miró i Soutine sembla que s'han posat d'acord i es van rasant la closca. El Tàpies s'aixeca i estira les cames. El Kandinski pica el terra amb el peu senyal de que pensa a tota velocitat però els minuts passen en un silenci espès.

Al capdavant de l'esplanada apareix un cotxe de la policia municipal que se'ls acosta lentament. Quan arriba davant ells s'atura i l'agent copilot abaixa el seu vidre. La Kahlo s'aixeca dient ben fluixet. Foteu el camp, foteu el camp. Fent un bon salt, es col·loca

davant el policia. Miri senyor agent, necessito ajuda urgent. Els hi demanat a aquests turistes però en va. És una qüestió de la màxima importància...

Pels cinc homes són els darrers mots que poden escoltar metre s'allunyen fossar enllà. Anem fins el mur on els feixistes van afusellar al

President Companys, proposa el Soutine. Per mi sí, respon el Tàpies. Els altres si afegeixen amb un mut consentiment.

El cotxe de la policia municipal s'atura davant el monument a la sardana situat a mitja baixada del castell. Els dos agents baixen tot sortint els

seus mòbils d'una butxaca de l'uniforme. Pobra noia, quina situació. Fer venir medicaments des d'Alemanya és molt complicat. Per això li he deixat utilitzar el nostre ordinador. Per l'IP sabran que és policia i mouran cel i terra per enviar-los

d'urgència. Has fet bé, respon l'altre agent. Aquesta tarda si hi ha sort o al vespre ja els tindran.

A l'interior del vehicle la Kahlo tecleja amb destresa increïble el teclat de l'ordinador de bord mentre xiuxiueja, cada dia m'agrada més el teletreball. Mentre, els dos policies s'aparten dels cotxe patrulla

tot parlant pels seus respectius mòbils.

Una hora més tard els cinc homes estan davant la tomba del President. Un vigilant del cementiri els demana el compliment de les directrius sanitàries i que es posin la mascareta. El Picasso si nega tot dient teatralment i amb veu agudíssima. *Què ha fet el govern en set mesos? Això mateix li preguntaria a Pedro Sánchez, afegeix com explicació al desconcertat vigilant. I ell em respondria: Tot el que va caldre. Òbviament, qualsevol cosa, jo li diria. I afegiria, "No t'has après les lliçons de la primera onada".*

El vigilant prefereix abandonar la partida i marxar per la por que degenerin les invectives del Picasso.

Els clins, clins del mòbil del Tàpies trenquen el silenci del fossar del cementiri. És el característic so que anuncia l'arribada d'un whatsapp.

El Tàpies extreu el mòbil de la butxaca del darrere dels texans i llegeix el missatge. NOIS, assumpte resolt! Donats 7.554 € de benefici a les missions d'Àfrica. Tot esborrat! Visca la policia municipal!!!

Filla de... El Kandinski es reprimeix al darrer segon.

CONTINUARÀ